

Sygn. akt II W 300/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant : sekr.Milena Borowska

Przy udziale oskarżyciela publicznego : -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.09.2017r., 20.10.2017r.

sprawy z wniosku Komendy Powiatowej Policji w N.

przeciwko **K. C.**

synowi J. i J. z d. B.,

ur. (...) w miejscowości P.,

obwinionemu o to, że w dniu 27 marca 2017 roku o godzinie 16:35 w miejscowości N. droga (...) w stronę G., kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) w miejscu ograniczenia prędkości znakiem B-33 do 60 km/h, przekroczył prędkość dozwoloną o 53 km/h,

tj. o wykroczeni e z art. 92a kw.

o r z e k a:

I. Obwinionego **K. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem , że kierował opisanym wyżej pojazdem o nr rejestracyjnych (...) i za to z mocy art. 92a kw skazuje go i wymierza karę grzywny w wysokości 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych;

II. Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i art. 118 ust. 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Nidzicy) zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn.akt II W 300/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił , co następuje :

W dniu 26 marca 2017r. obwiniony K. C. kierował samochodem osobowym marki M. nr rej. (...) na drodze krajowej nr (...).

Około godziny 16:35 wymieniony został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji koło miejscowości N. w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 53 km/h.

Pomiar prędkości został dokonany przez funkcjonariuszy z Komendy Powiatowej Policji w N. za pomocą urządzenia (...) 20-20 200LR.

W miejscu gdzie dopuszczalna prędkość wynosiła 50 km/h obwiniony poruszał się z prędkością 113 km/h.

Po zatrzymaniu obwiniony odmówił przyjęcia mandatu w związku z powyższym został pouczone o skierowaniu wniosku o ukaranie do Sądu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody :

wyjaśn.obwin.K.C. k.39v - częściowo, kserokopia dowodu rejestracyjnego k.22-23 , zezn.śwd.A. P. (1) k.46, notatka k.1., świadectwo legalizacji k.45

Obwiniony **K. C.** przesłuchany w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień

(dow : wyjaśn.obwin. K. C. k.7)

Na rozprawie obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i odwołał się do argumentacji przedstawionej na piśmie w sprzeciwie od wyroku nakazowego (k.34-36).

Podkreślił, że jego samochód ma numery rejestracyjne nr (...), a nie tak jak wskazano w zarzucie (...).

Wskazał, że urządzenie pomiarowe nie identyfikowało jego samochodu, była tylko wyświetlona prędkość.

W ocenie obwinionego poruszał się z prędkością 63 km/h.

Ponadto obwiniony wskazał, że miał świadomość obowiązującego ograniczenia prędkości i widział funkcjonariusza, który dokonywał pomiaru z odległości 300-200 metrów.

(dow : wyjaśn.obwin. K. C. k.39v)

Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego jedynie częściowo zasługują na przyznanie waloru wiarygodności.

Dotyczy to tej części wyjaśnień, w których obwiniony przyznaje, że w miejscu i czasie jak w zarzucie kierował samochodem osobowym, że miał świadomość obowiązującego zakazu i że widział funkcjonariusza dokonującego pomiaru.

Kwestia kierowania pojazdem jest o tyle istotna, że zarówno w treści notatki służbowej jak i opisie czynu zarzucanego (k.1 k.10v) błędnie opisano numer rejestracyjny pojazdu obwinionego.

W świetle wyjaśnień obwinionego (oraz innych dowodów) nie budzi jednak wątpliwości, że chodzi o kierowany przez K. C. w dniu 27 marca 2017r. samochód osobowy marki m. o nr rej (...).

(dow : kserokopia dowodu rejestracyjnego k.22-23)

Wskazać ponadto należy, że granice rozpoznania sprawy wyznacza konkretne zdarzenie faktyczne, a nie oczywiście błędny zapis w notatce urzędowej czy omyłka w opisie czynu.

Natomiast w pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego, w szczególności te w których nie przyznaje się do winy uznać należy za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności.

Wyjaśnienia K.C. stoją bowiem w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami.

Absolutnie nie można podzielić zastrzeżeń wyrażonych w wyjaśnieniach obwinionego i szeroko opisanych w uzasadnieniu sprzeciwu dotyczących urządzenia pomiarowego.

Wbrew bowiem wywodom obwinionego wskazać należy, że urządzenie (...) 20-20-100LR o nr fabrycznym (...) spełnia wymogi przewidziane w R. Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014r. (DzU z 6.03.2014, poz.281), o czym jednoznacznie świadczy dokument na k.45 akt (świadcstwo legalizacji ponownej).

Należy również zwrócić uwagę, że konstrukcja tego urządzenia, co Sąd miał okazję stwierdzić w trakcie oględzin (k.46v) umożliwia precyzyjną identyfikację pojazdu, którego prędkość jest mierzona. Okno celownika wyodrębnia stosunkowo niewielki obszar przestrzeni zaś plamka wiązki laserowej umożliwia precyzyjny pomiar indywidualnego pojazdu.

Podkreślić należy, że pomiar ten bazuje na technice laserowej, nieporównanie bardziej dokładnej niż wymienione w uzasadnieniu sprzeciwu urządzenie typu (...).

W wypadku wykonania takiego pomiaru przez odpowiednio przeszkolonego, doświadczonego funkcjonariusza Policji – tak jak w niniejszym przypadku – brak jest podstaw w ocenie Sądu do kwestionowania jego wyniku.

Jest przy tym oczywiste, że wyboru pojazdu kontrolowanego dokonuje funkcjonariusz, jednak nie zmienia to technicznych możliwości wykonania zindywidualizowanego pomiaru prędkości pojazdu.

Nie sposób przy tym zgodzić się z cytowanym w sprzeciwie poglądami (a raczej wysnutymi na tej podstawie wnioskami autora sprzeciwu) jakoby nie było możliwe uwzględnienie w procesie dowodzenia relacji osobowych policjanta w postaci zeznań świadka.

Jest to stanowisko sprzeczne z fundamentalną zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art.7 k.p.k. (w zw. z art.8 k.p.w.), której sens polega na tym, że organ procesowy nie jest skrepowany żadnymi regulami dowodowymi, z góry narzucającymi ocenę dowodów (por. B. Bieńkowska, w: Kruszyński, Wykład, s. 66), jak również wiarygodnością i siłą dowodową poszczególnych dowodów (por. M. Cieślak, Zagadnienia, s. 228). Regulacje ustawy procesowej nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Ocena każdego dowodu pozostawiona jest sądowni orzekającemu, który obowiązany jest dokonywać jej z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego (por. wyr. SN z 11.7.1977 r., V KR 92/77, OSNKW 1978, Nr 6, poz. 67; wyr. SN z 14.1.2004 r., III KK 222/03, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 97).

(A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016)

W realiach sprawy brak jest jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby kwestionować wiarygodność relacji świadka, który jest dla obwinionego osobą absolutnie obcą i nie ma żadnych powodów by go bezpodstawnie obciążać.

Zeznania A. P. są spójne, logiczne i konsekwentne, a tym samym wiarygodne.

(dow : zezn.śwd.A. P. (1) k.46, notatka k.1)

W świetle tych zeznań stwierdzić należy, że dokonany pomiar prędkości nie był obarczony błędem i bez żadnych wątpliwości dotyczył pojazdu kierowanego przez obwinionego.

Należy również zauważyć, że z wyjaśnień obwinionego jasno wynika, że widział dokonującego pomiar jego prędkości policjanta i miał świadomość obowiązującego zakazu.

Jak wynika ze spójnych i logicznych zeznań świadka – funkcjonariusza Policji i innych korespondujących ze sobą dowodów obwiniony ewidentnie przekroczył dozwoloną prędkość o 53 km/h.

W związku z powyższym fakt popełnienia wykroczenia wypełniającego znamiona czynu z art.92a k.w. nie może budzić najmniejszych wątpliwości.

Biorąc pod uwagę , że obwiniony jest osobą dorosłą, znającą normy prawne, w tym zasady ruchu drogowego (których znajomość deklaruje) i konsekwencje ich nieprzestrzegania , a czyn mu zarzucany ma charakter prosty ze społecznego punktu widzenia, uznać należy że obwinionemu można i należy przypisać winę.

Wymierzając karę grzywny za przypisane obwinionemu wykroczenie Sąd brał pod uwagę całokształt okoliczności obciążających i łagodzących, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów i stopień winy.

Już w tym miejscu wskazać należy , że przypisane obwinionemu wykroczenie zagrożone jest karą grzywny, której wysokość wyznacza przepis ogólny kodeksu wykroczeń – art.24§1 k.w. , który stanowi , że „grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych”.

Przy wymiarze kary Sąd wziął po uwagę stosunkowo znaczny stopień naruszenia zakazu administracyjnego o 53 km/h.

Podkreślić również należy , że wykroczenie miało miejsce na stosunkowo ruchliwej drodze w godzinach znacznego natężenia ruchu.

Z kolei jako okoliczności łagodzące uwzględnić należało stosunkowo młody wiek sprawcy , deklarowaną niekaralność i stabilny tryb życia (k.39).

W ocenie Sądu uwzględnienie wszystkich okoliczności przypisanego obwinionemu czynu powoduje , że wymierzona kara grzywny w wysokości 1.500 zł jawi się jako adekwatna i powinna spełnić cele wskazane 33§1 k.w.

Ponadto Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania , wobec braku podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

SSR Krzysztof Bieńkowski